

970717-1

Jan Moravec v příspěvku do sborníku „Logos a svět“ (Praha 1997) formuluje své stanovisko (dovolávaje se přitom Karla Bartha) tak, „že věda i theologie nemají a ani nemohou mít ve svých čistých, tj. neideologických podobách žádný společný či navazující bod“, (s.182) a mluví o tom jako o „nutném a hluboce smysluplném průvodiči lidské existence, vyplývající přímo z židokřesťanského pochopení Boha a světa“ (dtto). Tím se vrací ke koncepci dvojí pravdy a obnovuje tak určitý typ schizoidnosti evropského myšlení, který se rozšířil zejména koncem středověku a přežíval dlouho přes renesanci, reliktně vlastně až do našich dnů. Moravec má zkrátka za to, že židokřesťanské chápání Boha a světa nemá s vědou nic společného. To je politováníhodné scestí, na které se může dostat pouze někdo, kdo nebere dost vážně, že Ježíš přichází, aby zrušil jiné schizoidní schema, totiž rozpolcení světa na oblast profánní a sakrální. Tak jako se pro první církve stalo znamením základního významu ono roztržení chrámové opony „na dvě, od vrchu až dolů“ (Mat 27,51; též Mk 15,38 a Luk 23,45), tj. znamením, že je zrušen předěl mezi svatyní svatých a ostatkem chrámu i celým světem vůbec), tak je v duchu Ježíšově a v duchu „židokřesťanské“ tradice (ovšem té pravé!) jen podmíněně a dočasně přijatelný, principiálně však nepřijatelný předěl a rozpor mezi myšlením vědeckým a myšlením víry (nikoli tedy mezi vědou a vírou – to je už principiálně špatně).

(Písek, 970717-1.)